

32ste zondag door jaar C

Lc. 20,27-38

Het is ingrijpend als kinderen één van hun ouders moeten begraven. Maar nog ingrijpender is het omgekeerde: als ouders één van hun kinderen moeten begraven. Als priester is het mij aantal keren gebeurd dat ik kinderen en pubers de ziekenzalving moest geven omdat ze gingen sterven: soms door ziekte, soms door een ongeluk, soms door zelfmoord. Het verdriet dat er dan is, is intens en eigenlijk amper te beschrijven. Het mag het beeld oproepen van de piëta: Maria, met het dode lichaam van haar Zoon op haar schoot. Afgezien van de theologische betekenis van de dood van Jezus: ge ziet daar een moeder met een dood kind op haar schoot. Intens lijden.

Dat is ook het geval in de 1ste lezing. Een lezing die voor ons misschien wat moeilijk te verstaan is. We moeten terug naar de 2de eeuw voor Christus. Vanaf de 4de eeuw voor Christus is heel het Middellandse Zeegebied in de greep gekomen van de Grieken, Alexander de Grote, en overal wordt de cultuur vergriekst. Ook heel veel Joodse mensen passen zich aan aan de Griekse cultuur en vergeten de wetten van Mozes, onder andere de spijswet.

Dat is de achtergrond van de 1ste lezing van vandaag waar we hoorden dat rechtzinnige orthodoxe Joden weigeren om varkensvlees te eten, dat in de Joodse spijswetgeving verboden voedsel is.

Misschien is die hele casus voor ons als christenen eerder een teken van geloofsfanatisme dan van geloofstrouw. Wij geloven immers niet meer dat die spijswetten nog gelden. Maar als u zich probeert in te leven in de Joodse mensen die probeerden trouw te zijn aan de wetgeving van Mozes, dan ziet ge het zo gebeuren: die moeder met haar kinderen die worden gearresteerd en de kinderen die één voor één door de koning worden vermoord. Een moeder die haar kinderen verliest.

Ze kan het dragen, mede ook door het geloof dat die kinderen zelf tonen voor ze sterven. Ze geloven namelijk dat God sterker is dan die wrede koning en hen in het andere leven zal opvangen.

Diezelfde overtuiging klinkt ook in het Evangelie. Sadduceeën komen bij Jezus: voorname Joodse mensen die niet geloven in het eeuwig leven, en ze proberen Jezus schaakmat te zetten met een hele wonderlijke casus. Het heeft te maken met de Joodse wetgeving rond het schoonbroer-huwelijk: als een man zonder kinderen sterft, dan moet zijn broer proberen om een nageslacht op zijn naam te verwekken bij de weduwe. Zo zijn er dus 7 broers de revue gepasseerd, maar het is niet gelukt: er zijn geen kinderen gekomen.

De vraag bij de opstanding is dan natuurlijk: van wie zal die weduwe nu de vrouw zijn? Een casus die enerzijds eigenlijk lachwekkend is, maar tegelijk ook venijnig en Jezus probeert te vangen.

Jezus' zegt daarop: jullie hebben geen weet van wie God is. Want God is geen God van doden, maar van levenden. En überhaupt zal er in dat andere leven helemaal geen sprake meer zijn van huwen en gehuwd worden, want de mensen zullen in het eeuwig leven zijn als engelen. Opnieuw is de centrale gedachte in deze tekst: God is trouw, vandaag, morgen en over de grens van dit aardse leven heen.

Wij christenen geloven dat op basis van wat gebeurd is op de Paasmorgen. God heeft zijn trouw aan de gestorven Christus betoond door Hem door de dood heen te halen en een nieuw en ander leven te geven. Onze hoop op, ons vertrouwen in het eeuwig leven is uiteindelijk gefundeerd in het geheim van Pasen.

Deze hele maand november staat eigenlijk een beetje in het teken van leven en dood. We vieren Allerheiligen en Allerzielen en we gaan naar het einde van het kerkelijk jaar. De schriftlezingen van deze maand staan allemaal in het teken van het einde van ons leven en het einde van de geschiedenis. En ook in ons hart kan er twijfel zijn, kan er aanvechting zijn. Heel veel mensen vandaag worstelen met de vraag: wat mag ik hopen? Ik hoop dat de schriftlezingen van deze dag het geloof in Gods trouw mag versterken en verdiepen, ook als wij zelf te maken hebben met rouw, met het verlies van dierbaren. Juist dan mogen we geloven dat God hen én ons vasthoudt en tot voltooiing zal brengen. Dat was het geloof wat Maria op de been hield toen ze haar dode Zoon op haar schoot had en wat sindsdien aan tallozen moed en kracht heeft gegeven in donkere momenten. Amen.

Johan Goris, pastoor